

годишен, но здрав още на глед и лек, нѣмаше никой друг по това врѣме в' кръмата. Като Пиперковски кръчмар, той ме прие доста вѣжливо. Наскоро аз имах случай да узнамъ от него че той бил от Бѣла, че бил войник, ходил по Стамбол, пасъл царскитѣ атове и косил сѣно по Кеатханата. В' сѣщото врѣме той се домогваше да узнае отъ мене кой съм аз, от дѣ съм, от дѣ идж, кхдѣ отивам и защо ходж сам. Не трѣба казване че кръчмар'я-старецъ беше, колкото любопитен, толкоз и приказлив; обичаше да разказва и умѣеше доста хубаво и сладко да приказва, тѣй що можеше да се слуша без отекчение. Моитѣ отговори на распитването му дадохъ му повод да се заприказва за Гърцитѣ и за патрика им в' Цариград и той се впуснѣ на дълго да расправи за вѣроломството на Гърцитѣ, за издайството на духовни'я им глава, и какъ направили тѣ за да истребятъ всичкитѣ книжевни Българи и да се загрие Българската книга. Това прѣданіе съм слушалъ аз из послѣ и от други нѣкои безкнижни Българи, челъ бѣхъ го и в' историята на Огца Паисія, но, трѣбва да кажъ, че далеко не тѣй както ми го разказваше Пиперковски'я кръчмар, Дѣдо Драган. Той разказваше чудеса хигрини и лукавщини на Гръцкитѣ калугери за прѣмахването на Българската книжевност; прѣдставяше за силно-трагически безчеловѣчия направени отъ Турцитѣ при избиването на Българскитѣ учени. Легендарнитѣ му проповѣдки за гоненията на Българскитѣ калугери по мѣнастиритѣ, за лижбитѣ и чудеснитѣ станжли за спазването на Българскитѣ слова бѣха тѣй занимливи щото, ако и доволно начитан като за онова врѣме, още и уморенъ както бѣхъ, аз стояхъ та го слушахъ „заянжъ в' устата му“, както казватъ нашитѣ.

Беше настанжло пѣтляно врѣме. Дѣдо Драган не беше още свършилъ приказкитѣ си когато излякохъ псета на близу до кръмата и прѣд нас слѣд малко се яви единъ момъкъ с' рунтавъ, но крѣхнѣтъ калпакъ, с' червена шапка и дълъгъ перчемъ, с' пѣстъръ аладжанъ елекъ и с' дивитъ затыкнѣтъ на поясъ тѣй като да не остава невижданъ, по което аз заключихъ че ще е селски' нѣкой грамматику. Дѣдо Драган го посрѣщнѣ с' „добрѣ дошелъ, даскале“ и сѣднѣ пакъ на голата земя до дивни'я ми пюшкюнъ който тоже се обади като испраше кога рекохъ да се поотмѣстѣжъ за да сторѣжъ мѣсто на госта; но той, даскал'а, при-